

РЕШЕНИЕ

№ 1370

гр. Бургас, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева Върбанова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Кристиян Ант. Попов Въззивно гражданско дело № 20222100501938 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК. Образувано е по въззивна жалба подадена от Г. Ц. А. с ЕГН *****, против Решение № 232/30.09.2022 г. по гр. д. № 51/2022 г. по описа на Районен съд Айтос, с което са отхвърлени като неоснователни предявените иски от Г. Ц. А., против СУ "ЕЛИН ПЕЛИН"- с.Руен, БУЛСТАТ 000043652, със съд.адрес гр. Бургас, ул. Хр.Ботев № 35, ет. 2, както следва: 1/ иск по чл.344, ал.1, т.1 КТ- за признаване на уволнението за незаконно и отмяна на Заповед № 461/30.11.2021 г.; 2/ иск по чл.344, ал.1, т.2 КТ - за възстановяване на длъжността „учител по английски език“, заемана преди уволнението; 3/ иск по чл.344, ал.1, т.3 КТ вр. чл. 225, ал.1 КТ – обезщетение в размер на 15 256,50 лв. за периода от 30.11.21г. до 31.05.22г.; 4/ иск по чл. 55, ал. 1 ЗЗД вр. с чл. 221, ал.2 КТ в размер на 1667,25лв. – за връщане на удържано от ответника трудово възнаграждение.

Жалбоподателят излага съображения, че първоинстанционното решение е неправилно и необосновано. Твърди, че първоинстанционния съд не е обсъдил представените от ищцата доказателства. Твърди, че представената от въззиваемият клетвена декларация - с нотариално заверен подпис, но без нотариално заверено съдържание, от лицето - Т.Я.Г., не следвало да се кредитира. Аргументирано е становището, че не следва да се кредитират показанията на доведените от ответника двама свидетели, тъй като същите

свидетелстват за факти и обстоятелства, които стоят встрани от предмета на спора и от рамките, зададени с мотивите към уволнителната заповед. Подробно анализира приетият по делото видеозапис и твърди, че той не подкрепя твърденията на ответното училище. Твърди, че в същият видеозапис липсвало какъвто и да е звук, говор, думи, възклицания и каквито и да е други опорни звукови елементи, от които да се направели безспорни и безпротиворечиви изводи за това, какво точно се било случило в часа по английски език и какво точно е било изречено в класната стая. Твърди, че процесната заповед се основава на показания на трети лица, които не са присъствали на описаната в заповедта случка. Оспорва извода в уволнителната заповед за системност на нарушенията, тъй като категорично липсвали три нарушения. Не били налице фактически и правни основания за да се твърди, че е налице злоупотреба с доверието и уронване доброто име на предприятието. Определеното дисциплинарно наказание се явявало несправедливо и незаконосъобразно, тъй като тежестта на твърдяните извършени нарушения на трудовата дисциплина по никакъв начин не отговаряла на тежестта на наложеното дисциплинарно наказание - най-тежкото по Кодекса на труда. Във връчената Заповед № 423/17.11.2021 год. на директора на СУ, с която въззивникът е бил поканен на основание чл. 193, ал.1 КТ да даде писмени обяснения липсвало записване на нормативните текстове, които са изложени в уволнителната заповед и които са послужили като основание за налагане на дисциплинарното наказание. Жалбоподателят моли за отмяна на обжалваното решение в цялост и уважаване на предявените искове. Претендира разноски за въззивното производство.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба.

Въззивната жалба е допустима, подадена в законовия срок и отговаряща на изискванията на чл. 260-261 ГПК.

При служебната проверка по чл. 269 ГПК, въззивният съд констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което жалбата следва да бъде разгледана по същество.

Съдът като прецени материалите по делото, прие следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по искова молба подадена от Г. Ц. А., против СУ "ЕЛИН ПЕЛИН"- с.Руен.

Ищцата твърди, че била в трудово правоотношение с ответника, работейки на длъжност „учител по английски език“. Твърди, че получила Заповед № 423/17.11.2021 г. на директора на СУ, с която била поканена на осн. чл. 193, ал. 1 КТ да даде писмени обяснения за допуснати нарушения на трудовата дисциплина, а именно: нарушение на чл.219, ал.2, т.2, т.3 ЗПУО, неизпълнение на чл.36, ал.2, т.2, т.3, т.17 и т.18 от Правилника за вътрешния трудов ред в училище, неизпълнение на чл.37, т.1 от Правилника за вътрешния трудов ред в училище, неизпълнение на т.6 и т.7 от Длъжностната характеристика, за нарушения извършени чрез: неовладяване на дисциплината в *** клас по време на часа по английски език, състоял се на 11.11.2021 г. от 9.50 ч. до 10.30 ч. — III учебен час, съгласно учебната програма, позволяване на ученика М.Х. да снима с мобилен телефон

съучениците си по време на часа, подстрекаване от страна на ищеца на ученика И.М. от *** клас за нанасяне на физическо насилие над ученичката Е.Г. от същия клас по време на часа, както и че депозирала писмени обяснения в тази връзка. Твърди, че на 30.11.2021 г. получила Заповед № 461/30.11.2021 г. за налагане на дисциплинарно уволнение и прекратяване на трудовото правоотношение, за нарушение на трудовата дисциплина по см. на чл. 187 ал.1 т.3, т.8 и т.10 КТ - за това, че не изпълнила възложената ѝ работа, злоупотребила с доверието на работодателя и уронила престижа на учебното заведение, както и че разпространила поверителни за него сведения, не изпълнила други трудови задължения, предвидени в закони и други нормативни актове, в правилника за вътрешния трудов ред, в колективния трудов договор или определени при възникване на трудовото правоотношение. Счита, че уволнението било незаконно, както и че не е извършила вменените ѝ нарушения на труд.дисциплина, излагайки според нея фактическата обстановка, осъществила се на 11.11.21г. Намира за незаконосъобразна процедурата по уволнение нието – в заповедта от 17.11.21г. липсвало записване на норм.актове, изложени в уволнителната заповед, послужили като основание за налагане на дисп.уволнение, съставляващо според ищцата неотстраним порок; работодателят се позовал на видеозапис от записващо устройство, което било недопустимо и негодно доказателство в случая; заповедта се основавала на показания на трети лица, неприсъствали на процесния случай; вменените ѝ нарушения в заповедта за уволнение намира за несъстоятелни и неосъществени. Поддържа, че била уволнена недобросъвестно и тенденциозно поради предхождащи процесния случай отношения. Счита, че определеното ѝ наказание е незаконосъобразно и несправедливо с оглед критериите по чл. 189 КТ. Твърди, че полученото от нея брутно трудово възнаграждение за м.октомври 2021 г., предхождащ месеца на уволнението, възлиза на 2542.75лв., като в резултат на уволнението търпи имуществена вреда в размер брутното трудово възнаграждение за периода от 30.11.2021 г. до 31.05.2022 г., но не повече от общо шест месеца (15 256.50 лв.).

В срока по чл.131 ГПК е постъпил ОИМ от ответника СУ "ЕЛИН ПЕЛИН"- с.Руен. Счита исквете за допустими, но за неоснователни. Поддържа, че уволнението било законосъобразно, доколкото ищцата допуснала описаните в заповедта нарушения на труд.дисциплина. Намира, че били спазени изискванията по чл. 193 и чл. 189 КТ, наказанието било наложено в сроковете по чл. 194 КТ с мотивирана заповед по чл. 195 КТ. Твърди, че дисп. производство започнало след подадени жалби от родители, в които било налице оплакване, че ищцата накарала детето И. да удари своята съученичка Е., за което бил изготвен доклад по случая от училищните психолог и педагогически съветник. Бил спазен чл. 193 КТ, изпълнил задължението по чл. 189 КТ, като в заповедта посочил точно и ясно нарушенията, допуснати от служителката и нарушените норм.разпоредби. Поддържа, че ищцата имала задължения по чл. 211, ал.3, чл. 219, ал.2, чл. 171, ал.1, т.1, чл. 176, ал.1 ЗУПО, като в случая било налице насилие между деца, подбудено от учителя, което било недопустимо, както и че причината за

създаденото напрежение между учениците били действията на ищцата. Поддържа, че извършеното от ищцата съставлявало нарушение по см. на чл. 187, ал.1, т.3, пр.1, чл. 187, ал.1, т.8, чл. 190, ал.1, т.4, пр. 1 чл. 187, т.10 и чл. 190, ал.1, т.7 КТ. Твърди, че ищцата не останала без работа и доходи към момента, оспорвайки иска по чл. 344, ал.1, т.3 КТ и по размер.

За да се произнесе по основателността на въззивната жалба, настоящият съдебен състав обсъди доказателствата по делото, във връзка с доводите на страните, при което приема от фактическа и правна страна следното:

Въззивният съд, като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка по делото се установява такава, каквато е изложена в обжалваното решение. Районният съд е съобразил и анализирал всички относими и допустими доказателства, въз основа на които е достигнал до правилни изводи относно това какви релевантни за спора факти и обстоятелства се установяват с тях. Във въззивното производство не са ангажирани допустими доказателства, които да променят приетата и изяснена от първата инстанция фактическа обстановка, поради което настоящият съд я възприема изцяло и препраща към нея на основание чл. 272 ГПК, като не е необходимо да се преповтарят отново всички събрани пред районния съд доказателства.

Неоснователни са възраженията във въззивната жалба, че неправилно първоинстанционният съд е кредитирал сигнал вх. № 1381/11.11.21г /л. 27 и л. 327 от първоинстанционното дело/, отправен от Т.Г.- родител на детето Е.. Това, че документът не е напълно граматически издържан не го прави неразбираем. Налице е формална доказателствена сила на този частен документ, която обвързва съда относно авторството на този документ. Не е открито производство по чл. 193 ГПК, поради което тази доказателствена сила не е отпаднала. Документът в пълна степен установява факта, че майката на Е. е направила оплакване за случката адресирано до директора на училището. Този факт не противоречи на останалия доказателствен материал и представлява косвено доказателство в подкрепа на останалите фактически изводи.

Неоснователни са и възраженията срещу кредитирането на приобщения по делото видеозапис на процесния час по английски език. Това че същият не е озвучен не може да опорочи неговата доказателствена стойност. Приложеният диск на л.328 от първоинстанционното дело, съдържащ видеозаписа на учебния час по английски език, състоял се на 11.11.2021 г. от 9.50 ч. до 10.30 ч. — III учебен час, съставлява веществено доказателство, което е приобщено законосъобразно към доказателствения материал, а именно чрез оглед осъществен от състава в присъствието на страните в о.с.з. на 16.09.22г. и чието съдържание е отразено в протокола от проведеното о.с.з. Автентичността на видеозаписа не е оспорена от страните, а ищцата лично е заявила, че учителят на записа е самата тя. Последната е и била наясно с извършваното в учебните часове видеонаблюдение.

От видеозаписа е видно как ищцата позволяване в часа да се шуми,

учениците да не внимават в час и да не следят какво се случва в часа, да се разхождат свободно в класната стая, да говорят помежду си, да се закачат, да си играят с мобилни телефони и/или да снимат с тях. Вижда се как ученика М.Х. снима с мобилен телефон съучениците си по време на часа. Видно е и как учителката подстрекава ученика И.М. за нанасяне на физическо насилие над ученичката Е.Г. от същия клас по време на часа, показвайки му и демонстрирайки как да нанесе удар със свита в юмрук ръка по главата.

Всичко това е правилно възприето от първоинстанционния съд и за настоящия съдебен състав е категорично установено по делото. Тези фактически изводи се установяват от съвкупната преценка на събраните доказателства, които се допълват помежду си, като в тяхна подкрепа са и показанията на свидетелите Е.Ж. и А.А. и изготвените доклади от психологическото изследване в училището.

При това положение се установява, че работодателят е изпълнил доказателствената тежест, която му е възложена от закона, а именно да докаже факта на дисциплинарните нарушения, представляващи основание за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание.

Настоящата инстанция се солидаризира с изводите на първостепенния съд, че макар да не се установява ищцата да е имала предходни нарушения на трудовата дисциплина, респ. наложени други дисциплинарни наказания, реализираните в конкретния случай нарушения на нормативно установени задължения и такива, произтичащи от длъжностната ѝ характеристика - да образова и възпитава децата, да опазва здравето им и да не прилага /подстрекава/ каквато и да е форма на физическо насилие, са особено тежки. Функции, свързани с образованието на малолетни лица, както и опазване на живота и здравето им по време на образователния процес сочат на оказано по[1]високо доверие на служителя, а неизпълнението им съставлява изключително тежко дисциплинарно нарушение. Обстоятелството, че детето И. е било подстрекавано и му е позволено да осъществи насилие в учебния час, където и когато децата следва да се образуват и да се чувстват обгрижени и защитени и в условията на сигурност определя нарушенията като тежки.

Наложеното дисциплинарно наказание не е прекомерно и е съответно по тежест на нарушенията, посочени в заповедта, т.е. наложено е съобразно изискванията на чл.189, ал.1 КТ. Следва да се има предвид, че е налице съвкупност от извършени нарушения, чиято обща тежест кореспондира на наложеното наказание. Извършеното от въззивницата съставлява нарушение по смисъла на чл. 187, ал.1, т.3, пред. първо КТ, чиито състав е осъществен няколкократно с различни деяния от страна на ищцата. От друга страна е допуснато нарушение на подробно регламентирани в Закона за предучилищно и училищно образование задължения, като с това си поведение ищцата е злоупотребила с оказаното и доверие, от страна на работодателя и е допринесла за уронване на престижа на учебното заведение, което е нарушение по смисъла на чл.187, ал.1. т.8 КТ и чл.190, ал.1, т.4, пред. първо КТ.

Работодателят е спазил всички императивни законови изисквания при

провеждане на процедурата по налагане на дисциплинарното наказание, поради което е правилен и извода на първостепенния съд, че не е налице формално основание за отмяна на заповедта за уволнение.

С оглед на гореизложеното, въззивния съд намира, че извършеното със Заповед № 461/30.11.2021 г. уволнение е законосъобразно и иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ следва да бъде отхвърлен като неоснователен. При това положение се явяват неоснователни и останалите предявени от ищцата искове по чл.344, ал.1, т.2 КТ - за възстановяване на длъжността „учител по английски език“, заемана преди уволнението; по чл.344, ал.1, т.3 КТ вр. чл. 225, ал.1 КТ – обезщетение в размер на 15 256,50 лв. за периода от 30.11.21г. до 31.05.22г.; по чл. 55, ал. 1 ЗЗД вр. с чл. 221, ал.2 КТ в размер на 1667,25лв. – за връщане на удържано от ответника трудово възнаграждение.

Направеният краен извод от страна на настоящата инстанция съвпада с този, които е направил районния съд в атакуваното първоинстанционно решение, поради което Бургаският окръжен съд намира, че въззивната жалба е неоснователна, а постановеното решение следва да бъде потвърдено в цялост.

При този изход на спора на основание чл. 78,ал.3 ГПК в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят направените пред БОС съдебно-деловодни разноски. По делото страната доказва заплащането на адвокатски хонорар в размер на 1600 лв., който с оглед броя на обективно съединените искове не се явява прекомерен.

Мотивиран от горното и на основание [чл. 271 ГПК](#), Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 232/30.09.2022 г. по гр. д. № 51/2022 г. по описа на Районен съд Айтос.

ОСЪЖДА Г. Ц. А. с ЕГН *****, да заплати на СУ "ЕЛИН ПЕЛИН"- с.Руен, БУЛСТАТ 000043652, сумата в размер на 1600 лв./хиляда и шестстотин лева/ – съдебно-деловодни разноски.

Настоящото решение подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд, в едномесечен срок от връчване на препис от него на всяка от страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____